

տայ, դիւաց սաստէ. զէիցս բնութիւն քննէ, զատուծոյսն հարցափորձէ, տուն և տաճար Աստուծոյ լինել. և զայս ամենայն՝ առաքինութեամբ օգտի և բարեպաշտութեամբ: Այլ զի մի թուեսցուք ոմանց անգեղեցկափորձապէսներ, բողբէլ զմարդն, և ոչ՝ միայն զբնութիւն նորա արտադրել, որպէս առաջի եղաք, աստանօր հանգուցոյք զբանս. մանաւանդ զի թէ և զբնութեանն զառաւելութիւն ասեմք՝ զնոյն բնութիւն պատմեմք:

Արդ, տեսանելով զնոյն բնութիւն թէ որքան բարետոհմութեան հաղորդեալք, և զի տունիք եմք երկնայինք, մի ամօթ արասցոյք զբնութիւնս, և մի այսքան պարզեալք երեսցոյք անարժանք,

և մի յայսքան իշխանութենէ և 'ի փառաց և յերանութենէ զրկեսցոյք զմեզ, ընդ փոքր ժամանակի և դոյզն հեշտութեան՝ փոխանակելով զամենայն յաւիտենից վայելումն: Այլ 'ի ձեռն բարեաց դորժոց՝ 'ի բաց հեռանալ 'ի չարաց, և ուղիղ գնացիւք՝ որոց գործակից եղիցի Աստուած, և աղօթիւք զբարեպաշտութիւնս ամբողջ պահեսցոյք: Իսկ յազագս այսօրիկ բաւական է այսքան: Բայց վասն զի զմարդն 'ի հոգւոյ և 'ի մարմնոյ ենթակայեալ յարակայ բանն, բեր 'ի բաց որոշեալ՝ նախ յազագս անձին ձեռնարկեսցոյք ասել, ըզյոյժ նրազոյսն և զգժուարինսն և ըզբազմաց անգիտելիս 'ի խնդրելեացն 'ի բաց լծողեալ:

Շարունակելի

ՏՐԱԺԵՇՏ Ի ՍԻՐԵԼԻՈՅ

Ահա ոստտիկ վայրկեանն, ողջ լեր վարդ իմ ցանկալի,
Զխարդ մնացից կենդանի և լինիմ բերկրալի.
Կեցից հանապաղ 'ի ցաւ, և ոչ գտից այլ բարիս,
Եւ դու արդեօք ո՞ գիտէ՞ թէ յիշելոց ես գիս:
Գոնեա թող զի փոխանակ ահի կորեատեան խոյ
Գայ խորհումն հետեօղ ընդառաջել զերթըս քոյ.
Զգնացըս քո յարածամ՝ առ աչքս ունիս,
Եւ դու արդեօք ո՞ գիտէ՞ թէ յիշելոց ես գիս:
Առ հեռակայ եղբրաց՝ հարկեալ 'ի տըրտմութենէ,
Գնացից 'ի քարոյ՝ խնդրել զիմ սիրեցեալն՝ մեր է,
Զմիոյ կողմանէ առ միւս գնացից 'ի գոշունս վարդիս,
Եւ դու արդեօք ո՞ գիտէ՞ թէ յիշելոց ես գիս:
Դառնալոց եմ ըստէպ փութով առ այն բըլուրն զըւարճալի,
Առ երջանիկ ապրէի՝ յորժամ ընդ քեզ էի.
Յիս լինելոց են տանջանք, հազար յիշելիք քո յիս,
Եւ դու արդեօք ո՞ գիտէ՞ թէ յիշելոց ես գիս:
Ահա սասցից աղբիւրն՝ ուր վարեցաւ զայրացմամբ,
Յետ 'ի նըլան հաշտութեան՝ զձեռքս ետ փազցրութեամբ.
Առ ապրէաք յուսալի, անդ վիճակէաք զչարիս.
Եւ դու արդեօք ո՞ գիտէ՞ թէ յիշելոց ես գիս:
Զորքանս տեսցես հասեալ 'ի նորագ բնակարանս քոյ,
Զորքանս գալ 'ի նուիրումն հաւատի սիրոյ,
Եւ թէ 'ի մէջ այնքանեաց փափուկ յարկաց աշխարհիս՝
Ո՞րքեօք կարէ գիտել թէ յիշելոց ես գիս:
Յիշեալ և դրաղցրոր նետն այն, զոր և թողուս 'ի լանջն իմ,
Յիշեալ զի սիրեաց անձն իմ, թարց յուսալ առ պարզէն իմ,
Խորհեալ կեանքն իմ առ այս սըգացողական ողջանելս,
Վուցէ արդեօք ո՞ գիտէ՞ թէ յիշելոց ես գիս:

ՆԱՐ ՔԱՐ